

Under skriftesegl er den katolske betegnelse for præstens ubetingede tavshedspligt med hensyn til skriftemål, men også i anden sammenhæng bruges "under skriftesegl" som krav om absolut hemmeligholdelse.

Han var ikke bange for at dø. Det var tanken om måden, han skulle dø på, der somme tider skræmte ham. Der var så mange. Nogle med stor smerte og længerevarende lidelse, andre mærkede man ikke. Menneskelivet er skrøbeligt, vi er ikke andet end en klump af blod, ben og muskler pakket ind i et tyndt lag sart hud, der knapt tåler sollyset, tænkte han. Han havde dog hørt, at det faktisk slet ikke var så let at gøre en ende på det hele. Både hjerte og hjerne skulle holde op med at fungere. De vigtigste livsfunktioner der begge ville stoppe den allervigtigste: at trække vejret. Ikke alle selvmordskandidater havde held til at tage livet af sig. De skar ikke dybt nok til at ramme pulsåren i håndleddet eller halsen, de brækkede højst et par ribben, hvis de kastede sig ud fra et højhus, de tog ikke sovepiller nok, eller en eller anden 'frelser' reddede dem lige på falderebet. Hvorfor var det lykkedes for *ham*? Et reb om halsen og et spring fra stor højde. Hans far kunne altså gå direkte til kernen. Tage fat ved roden. Være en mand. Han standsede kort og godt bare det at trække vejret. Han glemte det selv i små rum og ville helt sikkert dø, hvis han blev lukket inde i mørke alene på grund af fornemmelsen af ikke at kunne ånde. Ikke at kunne trække vejret. Hvorfor kom de tanker nu? Måske fordi han netop nu havde de åndedrætsproblemer, der gav panik.

Han åbnede øjnene og så op i en stjerneklar himmel langt over sig. Han stirrede op i de blinkende stjerner på den dybsorte baggrund, det mørke univers der aldrig ender. Og hvordan var han selv endt her? Der lugtede af jern, jord, diesel - og bræk. Fugten

trængte igennem bukserne, men han mærkede det ikke længere. Han lå på ryggen i sit eget opkast, det klistrede til hans kind og hals, men han havde ingen kræfter til at tørre det væk. Han frøs ikke, selvom natten stadig var kold. Han havde jakke på. Smagen af blod fyldte munden. Engang imellem hørte han svagt lyden af bildæk mod tør asfalt et sted langt væk over sig, ellers var der stille. Hørte han også havet, eller var det indbildning? Fordi han elskede havet. Vejrtrækningen var langsom og besværet, musklerne tunge, så det var uoverkommeligt at bevæge sig, hovedet gjorde ondt som et migræneanfald og kvalmen trykkede i halsen. Han huskede ikke, hvorfor han havde lagt sig her, hvordan han i det hele taget var kommet herved. Faldt måske. På vej hjem fra byen. Det var dér, han havde været. Nu huskede han det. Svage glimt dukkede op, når han lukkede øjnene. De mødtes på en bar et sted. Han kendte den ikke. At gå i byen, drikke sig fuld og more sig lå slet ikke til ham. Det havde bare aldrig sagt ham noget. Det vidste de andre også godt, måske var det derfor, de lokkede ham med. "Nu er det næsten to år siden, vi gik ud af skolen, vi *må* altså mødes igen," var de blevet enige om. De havde fundet hinanden på Facebook, undtagen ham, for han brugte ikke internettet til noget, dårligt nok en computer. Men Bertram havde han holdt nogenlunde kontakt med, da de boede i samme nabolag og stort set ikke kunne undgå hinanden, så han sørgede for, han også fik invitationen. Hvorfor vidste han ikke. Heller ikke hvorfor han sagde ja. Underholdende var han sjældent og havde aldrig været det. Kedelig blev han kaldt. Tavs og kedelig. *Ingen selvtillid* var psykologens vurdering, men han vidste heller ikke alt, han havde intet røbet, for det var ikke ham selv, der ønskede at møde op hos den smilende, overpositive, skæggede herre, der sikkert bare ville hjælpe. Det var Trine, der overtalte

ham til det. Hun krævede en diagnose på hans afvigende adfærd, så den var nemmere at håndtere - for hende. Han selv var ligeglad. Han var, som han var. Det var hun jo også. Var hun hans kæreste? Han vidste det ikke, for hvornår kunne man kalde sig det?

Hvordan aftenen var forløbet, huskede han ikke klart. Tågede billeder flaksede forbi uden et fast holdpunkt, så han kunne fokusere og analysere. Høj og larmende musik. Munde der stumt bevægede sig i råb - et forsøg på at overdøve og føre en samtale. Grinende ansigter. Hånende blikke. Jo, det var hans klassekamerater, som han huskede dem. De blandede drinks til ham. Han drak dem - af pligt. Måske havde han på et tidspunkt moret sig. Han huskede, at han havde leet højt. Faktisk følt sig lykkelig en overgang. Svævende. Beruset. Rusen var væk nu, erstattet af modløshed og en lammende sløvhed. Han overgav sig til den og sank igen ind i et mørke uden tanker.

Larmen trængte igennem og fik ham til at spærre øjnene op. Lyden var lige over ham. Brølende motorer, banken og skurren af jern mod jern. Som at vågne op midt i en krigszone med artilleri og kampvogne. Lugten af diesel sved i svælget. Det var lyst nu og stjernerne erstattet af en lysende blå majhimmel. Blikket søgte mod den, han missede med øjnene i det stærke lys og prøvede at sætte sig op, men musklerne var stadig tunge og lystrede ikke. Han råbte, men stemmen var svag og hæs og druknede i larmen. Skyggen, der pludselig dækkede for lyset og himlen, lammede stemmebåndet et øjeblik. Det store gab hang over ham som kæberne på en dinosaur. Jordklumper faldt ud mellem dens tænder som savl og ramte ham hårdt i ansigtet. Den ventede. Det var, som om den stirrede på ham. Som om den kunne

se ham og tøvede. Han råbte igen, højere, skreg nærmest og kæmpede sig endelig op at sidde. Så besluttede den sig og åbnede gabet, jorden faldt tungt over ham og fyldte graven. Støvet steg op og fik gravemaskineføreren til at frembringe en hul morgenhøste, han drejede søvnigt grabben væk, så den kunne tage en ny stor mundfuld jord.

Den sødlige moskusagtige duft af sandeltræ øgede trykket i brystkassen. Hjertet blev tungt og sank i livet på ham, eller også voksede det; fornemmelsen kunne være den samme. Følelserne vældede frem som røgen af ministranternes røgelseskar. Præstens stemme lød monoton, og ordene trængte ikke rigtigt ind, han stod med ryggen til menigheden. Y-korset på messehagelens ryg mindede ham om snittet, retsmediciner Henry Leander lavede på brystet af de døde. *De døde*. Han åndede tungt og flyttede blikket mod lysene, der symboliserede Jesus og det guddommelige liv. De blafrede næsten ikke i den stillestående luft. Øjnene fandt hypnotiserende ro i at stirre ind i flammerne, der flød sammen og lignede et bål. Den brændende tornebusk, som Gud manifesterede sig i, da han viste sig for Moses. Ilden var symbol på både Guds renselse af mennesket og hans dom over dem.

Roland Benito følte sig mere dømt end frelst. Han rejste og satte sig automatisk, når menigheden gjorde det, rutinen sad stadig i ham indgroet fra barndommen. Da moren døde, var han begyndt at svigte kirkegangen og havde spurgt sig selv, om han var kommet her kun for hendes skyld. For at hun kunne bevare en del af normaliteten fra det liv, hun var flygtet fra. Det var flere år siden, hun døde, og han fulgte hendes kiste tilbage til Napoli for at blive begravet ved siden af sin mand, den martyragtige helt, carabinieri Adriano Benito. I døden kunne ingen gøre dem fortræd. Ikke engang *La Camorra*. Eller måske opgav han at tro på, at der fandtes en Gud, der kunne beskytte det sårbare menneske mod så meget ondskab. Kunne han selv? Han gjorde

i hvert fald et forsøg. Drab var hans hverdag, immun blev han aldrig. Men hvorfor var det så endnu et meningsløst drab, der igen drev ham ind i Guds hus? Hårdest ramte døden, når den tog de unge liv. Og familie. Gud tilgiver alt, præsten havde netop sagt det. Men var det nok? Han forsøgte at få Irene med til messen, men hun var ikke katolik, havde hun undvejet. Var han? Han vidste, hun også led under skyldfølelse, selvom hun ikke sagde det. Det var svært at fastholde hendes blik som før. Sådan havde det været, siden de kom tilbage fra begravelsen i Napoli i begyndelsen af februar. Tre lange måneder, hvor han følte, at de gled længere og længere fra hinanden, uden at han vidste præcist hvorfor, fordi de undlod at tale om det. Tale i det hele taget.

*Jeg tror på Helligånden,
den hellige katolske Kirke,
de helliges samfund,
syndernes forladelse,
kødets opstandelse,
og det evige liv. Amen.*

Præsten afsluttede trosbekendelsen. Kirkens duft, lysene og musikken sendte ham et kort øjeblik tilbage til Napoli og *Chiesa Santa Maria della Mercede* i Via Chiaia ikke langt fra sidegaden, hvor faster Giovannas lille antikvitetshandel lå. Det var hendes mening, at sønnen engang skulle have overtaget den, selvom antikviteter ikke ligefrem hørte til Salvatores lidenskab. Men han kunne have åbnet en anden butik i de udmærkede lokaler, hvis ikke ... De var gået forbi den, da de bar kisten højt løftet gennem de smalle gader. Duften af espressokaffe og croissanter fra barerne og frugt og fisk fra gadehandlerne blandede sig med

lugten af affald fra proppede skraldespande med halvåbne poser omkring. Napolis vartegn. Igen med La Camorra som bøddel. Vægten af Salvatore - kun femten år gammel - lammede hans muskler. Kistens kølige træ tungt mod skulderen. Gamle i flokken jamrede stille undervejs, og Olivias mørke øjne så anklagende på ham, når de tilfældigt fik den øjenkontakt, de begge prøvede at undgå. Han var vant til det fra hende og hendes italienske kæreste, som havde overtalt hende til at flytte til Rom, trods Rolands mange protester, da hun kun var nitten år. Hun var mere italiener end Rikke, der lignede sin mor. Olivia lignede ham. De så og hørte ikke meget til hinanden, for Giuseppe havde lige så lidt til overs for Roland, som han havde for ham. Heldigvis var kæresteparret endnu ikke blevet gift, så der var håb endnu om, at Olivia kom på andre tanker og flyttede hjem til Danmark, selvom det svandt med årene og den manglende mulighed for at præge hende. Rikke tog hans hånd i kirken og beholdt den i sin under hele messen, det hjalp, at en af hans døtre i det mindste ikke så ham som syndebuk. Marianna blev passet af sin farfar og farmor i Danmark, en syvårig pige skulle ikke slæbes med til Napoli for at overvære begravelsen af et familiedlem, hun dårligt nok kendte, det ville han ikke byde sit eneste barnebarn, og resten af familien gav ham ret, selvom Marianna protesterede højtlydt. Rekviemsmessen i kirken var smuk, fyldt med håb og trøst i sorgen. Sjælen lever videre, og i stedet for at sørge over kroppens død blev Salvatores liv og opstandelse hyldet. Døden er ikke en afslutning på livet, men en begyndelse - *af jorden skal du igen opstå*. Helgener blev fejret på deres dødsdag ikke på deres fødselsdag.

Mobiltelefonen rørte på sig i hans bukselomme. Han havde sat den på lydløs og vibrator. Da han diskret tog den op for at se på

displayet, fulgte rosenkransen med og faldt på gulvet. En kvinde med et farvestrålende tørklæde ved siden af ham på bænken bukkede sig ned og samlede den op, hun rakte ham den med et fortroligt smil. Hans eget blev kunstigt. Rosenkransen havde han fået af Giovanna. Hun trykkede den i hans hånd, da de tog afsked. Den havde været hans fars, og at hun gav ham den netop nu, virkede næsten symbolsk. Opkaldet var fra Politigården. Det var første gang, han var gået til messe i arbejdstiden, men han følte sig næsten drevet til det. Den nye sag rippede op i minderne om Salvatore, om den lange eftersøgning, inden de fandt ham, om uroen, ængstelsen, sorgen og vreden. I Napoli, en by på omkring en million indbyggere og uden nogen form for moralkodeks blandt kriminelle, var det nemt at forsvinde sporløst, men hvordan kunne en ung mand bare blive væk efter en tur i byen i en lille fredelig by som Aarhus?

Uden for kirken blev han mødt af det skarpe sollys, shopping-travlheden i Ryesgade og folk der småløb mod banegården for at nå det næste tog eller en bus ved stoppestedet på Banegårdspladsen. Det var som at træde ud i en helt anden verden. Han tog solbriller på og tænkte et kort øjeblik på Horatio Caine i CSI Miami, men tankerne var straks videre. Han ringede til Politigården, mens han gik tilbage.

"Hvor har du været?" lød betjent Mikkel Jensens stemme med mere bekymring end bebrejdelse.

"Er der nyt?"

"Ja, jeg blev ringet op af en journalist fra TV2 Østjylland, hun ville bare fortælle, at hans venner går i lokal-tv i aften for at appellere til, at folk leder efter deres ven. Hun mente, at vi måske lige skulle tale med dem først."

”Meget venligt af denne journalist. Jeg synes, der blev sagt, han ingen venner havde.”

”Nogle kalder sig altså hans venner. De sidder ved Cross Café på hjørnet ved Magasin. Jeg er på vej.”

Roland ændrede retning og fortsatte hen ad Strøget. ”Det er jeg også. Vi ses dernede.”

”Er far virkelig blevet en hellig mand?”

Rikke sad på køkkenbordet og holdt øje med Marianna gennem vinduet. Hun gyngede i det gamle, rustne og skæve gyngestativ, som Rolando havde sat op til døtrene, da de var små, og nægtede at fjerne, fordi der sikkert ville komme børnebørn engang. Gudskelov fik han ret. Angolo løb bjæffende frem og tilbage efter gyngen og fik pigen til at le højt.

”Årh, hellig og hellig. Men hvis han synes, det hjælper ham at komme i kirken igen, så gør det jo ingen skade.” Irene smed de snittede champignoner i salaten. Rikke snuppede en af dem, stoppede den i munden og tyggede.

”Jeg kan huske, han kom der tit sammen med farmor. Tror du, det er på grund af Salvatore, han pludselig gør det igen?”

”Far føler sig meget skyldig i det, der skete.”

”Skyldig! Hvordan? Han kan da ikke være skyld i, at mafiaen i Napoli ...”

”Nej, men Giovanna gav ham jo ansvaret for Salvatore. Det var hans pligt at få ham ud af kriminaliteten og overtale ham til ikke at arbejde for mafiaen, selvom det gav gode penge. Det ville have kostet ham livet at blive ved med at køre de giftige kemikalier til deres lossepladser ...” Hun gik i stå, og Rikke satte ord på hendes tanker.

”Men han døde jo alligevel brutalt.” Hun hoppede ned fra bordet. De kunne ikke længere se Marianna ude i haven. Rikke åbnede vinduet og lænede sig ud, til hun igen fik øje på hende. Også børn af politifolk blev præget af det liv, de voksede op i

med drab, kidnapninger og ulykker tæt inde på livet.

”Så stort et ansvar kan man da heller ikke lægge på andres skuldre. Far har ikke fortalt, hvor de fandt Salvatore. Jeg vil ikke pine ham endnu mere ved at spørge. Ved du det, mor?” Rikke lukkede vinduet, hun havde tårer i øjnene. Selvom de ikke så meget til familien i Italien, berørte mordet på Salvatore dem dybt.

”Du vil måske heller ikke tale om det?” spurgte hun, da Irene ikke svarede med det samme.

”Han blev fundet i en bil hos en autoophugger lidt uden for Napoli. Skudt så mange gange med maskinpistol, at han var næsten ukendelig.” Hun koncentrerede sig ihærdigt om at skære et løg i skiver, det sved i øjnene, tårerne løb, og hun tørrede kinderne med bagsiden af hånden. ”Meningen var sikkert, at bilen skulle have været destrueret, pakket sammen til en lille metalterning, så han aldrig var blevet fundet.”

”Hvem opdagede ham?”

”En opmærksom kunde fik øje på blodet, der løb ud ved bil-døren, og kontaktede politiet ...”

”Er ophuggeren også med i mafiaen?”

”Hvem er ikke det i Napoli?” For første gang så hun Rikke i øjnene, men så ingen enighed, kun en skygge af bebrejdelse.

”Nej, mor, sådan kan man altså ikke sige. Der er mange ærlige napolitanere, der helst ser mafiaen udryddet. Men er han?”

”Det undersøges vist, for tanken ligger ikke så fjern, når de bruger lige hans autoophug.” Hun rakte Rikke skålen med salat og bad hende dække bord.

”Tror far også det værste om sine landsmænd?” spurgte Rikke, da de havde passet hvert sit et stykke tid i tavshed. ”Somme tider tror jeg, han ser alle italienere som korrupte. Se bare, hvordan

det er med Giuseppe - hans egen svigersøn - og han er endda advokat."

"Ja, forsvarsadvokat. Du ved, hvordan far har det med dem. Og Olivia og Giuseppe er jo ikke gift, så ligefrem svigersøn ..."

"Alligevel. Selvom Olivia ikke viser det, så tror jeg, hun er ked af, at far er så stædig."

"Du ved, han havde meget imod, at Olivia flyttede til Rom. Det havde jeg nu også, hun var så ung. Men jeg tror mere, det handler om, at Giuseppe tog hans datter fra ham."

"Giuseppe har da ikke taget Olivia fra far," protesterede Rikke. "Hvis han bare ville bide sin stædighed i sig og have lidt tiltro til ham, så ville han få et godt forhold til hende igen. En gang var hun da hans ét og alt. Jeg var helt misundelig ind imellem, men nu taler han aldrig om hende mere - som om *han* har afskrevet *hende*."

"Det har han selvfølgelig ikke, men han håber, hun ombestemmer sig og flytter hjem. Deres største problem er nok, at de ligner hinanden for meget. De er lige stædige."

"Kan du heller ikke lide Giuseppe?" Rikke lænede sig op ad køkkenbordet og så hende direkte i øjnene.

"Vi har jo ikke haft mulighed for at lære ham så godt at kende," undveg hun og tørrede køkkenbordet af.

Rikke tog en tomat. "Netop, og det er jeres egen skyld, og ... I er nok bare nødt til at acceptere ham," sagde hun imellem to mundfulde.

"Selvfølgelig."

"Jeg mener det, mor. Olivia fortalte mig noget efter begravelsen."

Irene så undersøgende på Rikke. Olivia straffede både hende og Rolando ved ikke at vise *dem* tillid og kun betro sig til sin

søster. Det pinte hende, men Rolando ville ikke give sig og se mildere på Giuseppe, heller ikke selvom det betød, at han skubbede deres datter fra dem. Han kunne ikke tro på, at hun ville vælge kæresten frem for sin familie. Irene var ikke så sikker. Hun havde gjort det samme, da hun forelskede sig i den flotte politimand, Rolando Benito, selvom hendes forældre var meget imod hendes forhold til en 'sortsmudsket'. Det nægtede Rolando at huske.

"Vil du fortælle mig det?" Det dirrede i hende, så det kunne høres på stemmen. Hun kunne se i Rikkens øjne, at det var noget vigtigt, og når det udtryk viste sig, ville hun ikke kunne holde på selv den største hemmelighed.

"Olivia vil ikke have, at jeg fortæller det."

"Nej, det kan jeg regne ud, men nu er du begyndt, og du vil jo gerne." Løgene sydede og sprøjtede, da hun hældte dem op i den varme olivenolie i gryden.

"De venter barn."

"Hvornår?" spurgte hun overrasket, og tonen, der fik spørgsmålet til at klinge mere af glad forventning end bekymring, var hun glad for, Rolando ikke hørte.

Det gav et sæt i hende, da mobiltelefonen ringede. Hun tørrede hænderne i viskestykket og tog den, hånden rystede let, hun håbede ikke, Rikke bemærkede det. "Hallo! ... Hallo! ... Hvem er det?" Hun ventede anspændt og slukkede igen.

"Det var en kort samtale. Hvem var det, mor?" spurgte Rikke og lagde kniv og gaffel ved siden af tallerkenerne henne på bordet.

Hun rømmede sig, stemmen lød hæs alligevel. "Det var vist forkert nummer."

"Nu igen? Det er tredje gang. Er det ikke lidt underligt, at ..."

"Det er ikke noget, Rikke. Men det er Olivias nyhed til gengæld. Hvor langt er hun henne?"

"Hun nedkommer til november, mener hun. Giuseppe vil giftes inden, så vi kan nok forvente et stort italiensk familiebryllup inden længe. Jeg glæder mig!"

Irene spekulerede på, hvordan hun skulle fortælle Rolando den nyhed og så på uret; han ville nok snart være hjemme. Hun satte vand over til pastaen. Tænk, at de skulle være bedsteforældre igen.

"Mormor, mormor! Se, hvad jeg har fundet!" Marianna kom løbende ind i køkkenet med Angolo lige i hælene; hun skjulte noget mellem de krummede hænder og havde i sin iver glemt at tage skoene af, Rikke førte hende bestemt ud igen med et hårdt greb i armen. Irene fik et undskyldende smil inden. Marianna manglede en fortand tabt en weekend, hun blev passet hos dem. Irene havde sørget for, at tandfeen udførte sin pligt. Hun stirrede ud i haven. Hænderne rystede stadig, og hun trak vejret dybt ind for at slappe af. Nummeret var anonymt, og det var sikkert bare en, der blev ved med at ringe til det forkerte nummer, men der var noget skræmmende og truende ved tavsheden og det sagte åndedræt.

"Se, det er en larve, måske bliver den en flot sommerfugl en dag."

Marianna stod igen ved siden af hende på strømpefødder med mariehønmønster, de mørke øjne lyste af stolthed over at have fanget det lille sorte væsen med hvide prikker og korte børster, der kravlede i hendes åbne hånd. Schæferhundens snude vibrede omkring den og fik Marianna til at løfte hånden så højt, hun kunne, men Angolo var ved at være en stor hund, og Marianna havde arvet sin morfars korte statur. Irene gennede bestemt

hunden væk, satte sig på hug foran barnebarnet og studerede interesseret larven. Hun var opvokset på landet og havde selv som barn været fascineret af sommerfugle og natsværmere.

"Jeg tror, den her en dag bliver til en dagpåfugleøje, det er de bordeauxrøde sommerfugle, der har mønster på vingerne, der ligner øjne som på påfuglens halefjer. Du har set dem, der er altid så mange i sommerfugletræet om sommeren."

Marianna nikkede alvorligt, så hestehalen dansede på hendes hoved. "Må jeg beholde den?"

"Nej, jeg synes, du skal sætte den ud i haven igen, ellers bliver den jo ikke til en sommerfugl, vel."

Mobilen ringede igen, hun snappede efter luft, rejste sig hurtigt og slukkede den. Hun vidste, at det var ham igen. Var sikker på, det var en mand af en uforklarlig grund. Noget med åndedrættet måske. Marianna løb ud i haven med larven, Angolo modtog hende i legesyg dans. Rikke så efter dem og smilede, så blev hun alvorlig.

"Var det forkert nummer igen? Mor, vil du ikke godt fortælle mig, hvad der foregår. Hvem er det, der ringer hele tiden? Jeg har tit tænkt på drabet på socialrådgiveren i Holstebro her først på året. Dit job er næsten lige så farligt som fars, og ..."

"Pjat!" Hun vendte ryggen til og passede gryderne, så hun ikke skulle se Rikke i øjnene.

"Har du sagt noget til far om det, jeg kan jo se, der er noget i vejen."

Hun vendte sig mod datteren og så overbevisende på hende. "Du skal ikke bekymre dig om noget, Rikke, og det skal far heller ikke, han har nok andet. Det er bare en, der ringer til det forkerte nummer. Basta! Sagde Olivia noget om, hvornår de planlægger bryllup?" Smerten over den yngste datters tavse afstraf-

felse fik angsten lidt i baggrunden; der var større bekymringer end anonyme opkald. Olivia burde betro sin mor og far den slags vigtige begivenheder i sit liv og ikke formidle mere eller mindre ufrivilligt gennem sin søster. Hun besluttede at ringe til Italien i morgen; bare det så ikke var Giuseppe, der tog telefonen og lagde på igen, så snart han hørte hendes stemme.

Roland fik øje på bordet med Tobias Abrahamsens venner. De sad med en fadøl hver. Journalisten fra TV2 Østjylland og Mikkel Jensen vinkede ham derhen, da han gik over broen ved Immervad. Uret på Magasins facade viste fem minutter i seks. Spisetid. Irene, Rikke og Marianna ventede hjemme i villaen i Højbjerg. Han lynede jakken ned, slipset blæste bagud over skulderen. Det var en af de første dage med forsmag på foråret, velkommen efter en rekordlang og hård vinter. Café-ejerne begyndte at se håb om den kommende indbringende udeservering. Kun få gæster havde dog sat sig udenfor ved bordene, enkelte havde forsigtigt taget jakken af, men den hang parat over stolens ryglæn. Det var ikke mange uger siden, fliserne her var glatte af is, og der lå høje snedriver, som kommunens folk havde besvær med at få væk, før nye opstod. Det var ikke nemt at tro på, at solen og varmen igen ville overtage magten.

Der lå A4 flyers med billede af den savnede på bordet. Han var også stødt på et par stykker af dem hængt op på lygtepæle og mure på Strøget. *Hvor er Tobias?* stod der over et privatfoto af en lyshåret, bleg ung mand med en trækning om munden; et sky smil der ikke ville frem. Han lignede ikke en attenårig, Tobias så ældre ud. Moren døde for tre år siden, og hans far begik selvmord for et år siden, det tog hårdt på sønnen, og sorg kunne i den grad ælde selv de helt unge. Efter farens død blev bedstemoren hans værge. Men han var ikke en helt almindelig ung; ingen computer med mailkorrespondance, ingen mobiltelefon og dermed ingen opkald og sms'er, der kunne spores. Han hav-

de ikke interesse for den slags, var gået i tømrerlære som sin far. Passede sit job og lød i det hele taget som et af Guds bedste børn. Roland troede slet ikke, den slags unge fandtes i dag, hvor de blev påvirket af reklamer og reality-tv.

Han kastede et hurtigt blik på Mikkel Jensen og journalisten og satte sig på en ledig stol. En pige rykkede sin en anelse, så der blev mere plads. "Har I fundet ham?" spurgte hun og så på ham med blanke øjne. "Jeg er Tobias' kæreste, Trine."

"Desværre, vi følger selvfølgelig de spor, vi har, men måske kan I hjælpe. Hvornår så I ham sidst?"

"Det var lørdag nat foran Fatter Eskil, vi havde festet igennem, og han ville gå til Park Allé og tage natbussen hjem." Den kronragede, der svarede, drak af sin øl. Han kunne godt minde lidt om Mikkel Jensen, men hans ansigtsform bar ikke den manglende frisure helt så charmerende.

"Og du er?"

"Jeg hedder Bertram. Jeg er næsten nabo til Tobias."

"Hvilket tidspunkt var det?"

"Øh ..." Bertram så rådvild på de andre, og de blev i munden på hinanden enige om, at klokken nok var omkring halv et.

"Var han beruset?" spurgte Roland. Bedstemoren hævdede, at barnebarnet aldrig drak alkohol, men sådan et udsagn fra nær familie var ikke altid til at regne med. Hun var åbenbart heller ikke klar over, at han havde venner, som han festede med. Det var hans arbejdsgiver, der meldte ham savnet, da han ikke var mødt på arbejde, og han kun traf Tobias' forvirrede værge hjemme.

"Ja, han var ikke helt sikker på benene," svarede Trine og stirrede fortabt ned i glasset. Hun pakkede dynejakken tættere omkring sig, selvom hun sad varmt i solen. Mascaraen var tværet

ud og næsen rød. Hun snøftede.

"Hvorfor blev du ikke også hos ham?" En lyshåret pige på alder med Trine så vredt på hende.

"Det har vi jo snakket om, Miriam, så lad nu det ligge, ikke!" Bertram så irriteret på de to piger, som om det var et emne, de havde snakket nok om.

"Hvilken tilknytning har I hver især til Tobias Abrahamsen?" Mikkell Jensen stod op med hænderne i lommen; der var ikke plads til, at han også kunne sidde ved det runde bord. Journalisten stod med ryggen til dem og granskede vandet i åen, som om hun søgte efter et lig, mens hun røg en cigaret.

"Ja, jeg er jo altså hans kæreste," svarede Trine som den første. Det blev ikke sagt med stolthed. Nok mere så hun var den, de burde have mest ondt af, fornemmede Roland. Ingen af dem virkede særlig berørt over deres vens forsvinden, men der var jo selvfølgelig heller ingen, der sagde, at han ikke kom tilbage igen inden længe. Det var set før med efterlyste i den alder. Han havde måske bare mødt en anden pige og var gået med hende hjem. Nøjagtig samme tanke som han først havde haft om Salvatore, da han ikke kom hjem. Helikoptereftersøgning og hundepatrulje fandt ikke noget, der kom dem nærmere forklaringen på Tobias' forsvinden. Gav vennernes oplysninger ingenting, kom de ikke meget videre, så måtte de sætte sagen på standby og håbe på det bedste - eller det værste. Rolands blik søgte også mod åen. Vandet løb stille og hemmelighedsfuldt som et tavst vidne. Tobias kunne nemt være faldet i og drevet ud på åbent hav, så kunne de kun vente på, at liget dukkede op på et tidspunkt. Hvis det så gjorde det. Inden længe måtte dykkerne ud, men det var sjældent, de fandt noget.

"Og jeg er som sagt næsten nabo til Tobias, bor et par blokke

væk ..." fortsatte Bertram.

"Men vi er alle gamle klassekammerater. Vi aftalte at mødes i lørdags og feste lidt, fordi det er to år siden, vi gik ud af skolen," uddybede en rødhåret med skulderlangt hår; han mindede om en pige, hvis ikke det var for de røde skægstubbe, og at han præsenterede sig som Aksel Møller Lund.

Miriam pillede i en plet på sit jakkeærme og nikkede.

"I lod ham altså bare gå alene og beruset sent om natten?"

Mikkels stemme var ikke uden harme. Man glemmer hurtigt, hvordan det var, da man selv var ung.

"Ja, det *ville* han," svarede Bertram.

"Og vi var sgu ikke mindre berusede!" tilføjede Aksel tonløst.

"Vi skulle videre ud i byen, det var jo ikke sent, men Tobias ville hellere hjem, han har aldrig været til fester, så ..." Trines stemme var hæs, hun rømmede sig og drak af fadøllen.

"Jeg forstår ikke, han bare sådan kan forsvinde, han må jo være et sted," mumlede Miriam. Hun så også mod åen, men med et tomt og ligegyldigt udtryk i øjnene.

"Vi har taget fri fra gymnasiet, så vi kan lede. Nu har vi sat dem her op i hele midtbyen for at få hjælp med at finde ham." Bertram holdt A4 flyeren med Tobias' billede op foran Roland. "Og så håber vi, udsendelsen i aften også vil få folk op af stolene og hjælpe ..."

"Ja, og eftersøgningen jeg har oprettet på Facebook," afbrød Trine, "der er allerede næsten totusinde medlemmer."

Journalisten kom hen til bordet og maste cigaretten ud i askebægeret. "Nu kommer kameraholdet, så vi skal til at gøre klar. Ønsker I at deltage?" spurgte hun og så på Roland.

Han nikkede. "Vi har jo ikke ret mange oplysninger, men det

er vigtigt, vi får en præcis efterlysning ud og formidlet de ting, vi ved til nu, så selvfølgelig.”

Mikkel Jensen så forundret på ham, pressen var ikke nogen, han normalt arbejdede frivilligt sammen med og overlod det helst til vicepolitiinspektør Kurt Olsen, men nu vidste han, hvordan det var at stå tilbage som pårørende og ikke vide, hvor et familiemedlem var blevet af. Frygten, der gnavede. Håbet, der smuldrede. Det betød så meget, at folk deltog, gjorde noget, og håbet for Tobias Abrahamsen var måske ikke smuldret endnu.

”Rengøring!”

Det var ikke meningen, det skulle have lydt helt så overrasket, som det kom til. Kamilla hældte kaffen på termokanden. Det var længe siden, hun havde set Anne. Faktisk kun én gang siden hun sagde jobbet op som pressefotograf i redaktionen på Dagens Nyheder for at arbejde som reklamefotograf i Studio Pierre - et held for hende, da avisredaktionen måtte lukke nogle måneder senere, så alle stod uden arbejde. Også Anne mistede sit job som journalist og kriminalreporter.

”På Politigården, måske?” drillede hun.

”Nej, er du tosset! Det kræver godkendelse at gøre rent der. Det ville jeg aldrig kunne opnå. En journalist der har snaget i politiets arbejde og gjort dem vanvittige. Det skulle Benito nok sætte en stopper for.”

”Jamen, er det *dig* at gøre rent, Anne?”

”Jeg forstår godt, du er forundret. Jeg ville egentlig også læse videre, men nu trænger jeg bare til en pause efter alt det med min mor og sådan noget. Hvorfor er en rengøringsassistent ikke lige så højt anset som en bankdirektør? De arbejder begge to. Hvem, der knokler mest, kan man jo diskutere. I forhold til lønnen er jeg ikke i tvivl. Det var Adomas, der gav mig den tanke, at et job ikke behøver at være højtlønnet med prestige, bare man kan få det til at løbe rundt økonomisk, så er det vel fint nok. Han havde fundet et job som avisbud og kunne tjene mere på det end i et job med en høj uddannelse i Litauen.”

”Adomas? Din litauiske fætter - ehm, kæreste.” Kamilla hæld-

te kaffe i Annes kop og turde ikke rigtigt se hende i øjnene. Det var svært at skjule modviljen mod, at Anne var kæreste med sin fætter. Men det var første gang, hun havde set hende med et forelsket glimt i øjnene.

"Har du hørt fra ham?" spurgte hun i stedet.

Anne rørte sukker i kaffen med sløve bevægelser, som om hun intet orkede.

"Nej. Jeg er virkelig bange for, der er sket ham noget frygteligt. Det var en underlig måde, han forsvandt på."

"Hvad skete der?"

Anne lænede sig tilbage i sofaen og så ud i haven gennem terrassedøren. Haven var ikke så flot, som den plejede at være her i maj. Den hårde frost i vinter havde sat det meste i stå. Græsplænen havde visne pletter, og flere små buske kom der aldrig liv i igen.

"Det var sidst i januar. Adomas' mobil ringede flere gange den aften, og han talte litauisk. Jeg regnede med, det var hans familie ... vores familie. Men han blev mere og mere urolig for hver samtale, og pludselig pakkede han sin taske og sagde, at han var nødt til at rejse. Jeg kiggede efter ham oppe fra vinduet og så ham sætte sig ind i en bil, der hurtigt kørte derfra. Da jeg var lige ved at gå væk fra vinduet, så jeg en anden bil køre ud fra kantstenen og følge efter. I lyset fra gadelampen kunne jeg se, at den havde litauiske nummerplader. Jeg prøvede at ringe til hans mobil, men fik at vide, at der ikke var forbindelse. Enten havde han slukket den, var uden for dækning, eller ..."

"Har du meldt det til politiet?"

"Nej, det har de da ikke tid til at tage sig af. Måske er det heller ikke, som jeg frygter."

"Var der ikke også noget med, at han var indblandet i sagen

med det brutale hjemmerøveri i Trige i vinter?"

"Nej, det havde han ikke noget med at gøre!" Anne så vredt på hende. "Han kendte bare nogle af dem, der gjorde det," fortsatte hun mindre heftigt. "Retssagen begynder vist snart. Faktisk hjalp han politiet med at afsløre nogle østeuropæiske cigaretsmuglere, så de siden fik fat i bagmændene."

"Jeg læste artiklen i avisen. Var det *ham*, der gav de oplysninger. Det var da ikke helt ufarligt."

"Nej, det sagde jeg også til ham. Men det virkede nærmest, som om han ikke troede på, der kunne ske ham noget."

"Og du har ikke bedt politiet om hjælp?"

"Er du gal! Hvis de vidste, jeg har noget med Adomas at gøre, hvordan tror du så, Benito ville reagere? Han var jo til afhøring dengang, og de ser ham uden tvivl som kriminel."

"Så havde de vel ikke ladet ham gå?"

"Han hjalp dem jo. En byttehandel. De små fisk slipper, så de kan få magt over de store. Den slags aftaler laver de skam også i politiet lige såvel som i politik."

"Det betyder nok ingenting, Anne, der er sikkert en god forklaring på Adomas' opførsel. Du hørte vel fra familien i Litauen, hvis der var sket ham noget." Hun hentede mælk i køleskabet, kaffen var meget stærk, som Anne foretrak den.

"Hvis jeg kunne tale litauisk, ville jeg også kontakte dem. De taler ikke andre sprog."

"Hvad med at få fat i en tolk og tage på familiebesøg?"

"Få fat i en tolk og tage til Litauen? Jeg er arbejdsløs, Kamilla!"

"Nå, ja. Men nu får du jo job. Hvornår begynder du?"

"I morgen."

"Allerede! Det bliver noget helt andet, end du er vant til. Mere

fysisk hårdt arbejde, men det er måske det, du trænger til?"

Anne nikkede.

Tarzan dumpede pludselig ind ad kattelømmen i bryggerset og væltede Annes støvler. Hun var lige ved at tabe koppen af skræk. En overfed hankat listede ud i køkkenet til madskålen, som om intet var sket. Han havde en evne til at spille uskyldig, når han lavede ulykker.

"Gud, hvor er Tarzan vokset," udbrød Anne og begyndte at le.

"Ja, jeg tror, han har flere steder, han spiser. Sommetider er han væk i flere dage og kommer tilbage og dufter af fremmed parfume."

"Typisk hankøn, de er sgu altid utro." Anne lød bitter, og smilet forsvandt.

"Tror du, Adomas har en anden?"

"Hvem ved? Jeg aner jo intet om ham. Måske var han gift i Litauen ..."

"Ved din mor ikke det? Det var vel hende, der satte dig i forbindelse med ham?"

"Jeg har ikke fortalt mor, at jeg kender Adomas på *den* måde, så jeg tør ikke spørge om for meget. Hun tror også bare, han er taget tilbage til Litauen."

Tarzan hoppede op i sofaen, Anne strøg ham over den sorte pels, og en hyggelig spinden begyndte. Katten lagde sig til rette i sit yndlingshjørne op ad en pude og faldt i søvn.

"Ude godt, hjemme bedst," smilede Anne. "Bare mænd også tænker sådan."

"Hvordan går det med din mor?"

Anne holdt op med at kæle med katten og tørrede hænderne fri for hår på lårene i cowboybukserne. "Det var et chok, både at hun pludselig dukkede op efter tretten år, hvor jeg ikke har hørt

et ord fra hende, og så at finde ud af, at hun var hjemløs alkoholiker. Havde jeg vidst det, havde jeg selvfølgelig ikke smidt hende på gaden. Men hun har det fint efter omstændighederne. Hun bor hos mig, mens hun venter på en bolig.”

Kamilla undlod at spørge om mere, hun vidste, at Anne lige så lidt ønskede at tale om sin mor, som hun ønskede at tale om sin egen. Selvom hun var død nu, spøjte hun, faktisk mere end da hun levede.

”Savner du *din* mor?”

”Ikke ret meget. Vi havde jo heller ingen kontakt, så ...”

”Alligevel, det må være underligt ikke at have nogen af sine forældre længere. Du blev så stille efter begravelsen, så jeg tænkte ...”

Kamilla satte koppen fra sig. Hun fik pludselig lyst til at fortælle Anne det hele. Være fortrolig med hende, som de var engang.

”Det var ikke, fordi jeg sørgede over min mor. Selvfølgelig er jeg ked af, at hun døde, misforstå mig ikke, men det var en samtale med min ukendte moster, der var kørt fra Agger for at deltage i begravelsen, der slog mig helt ud.”

”Din mors søster. Men kendte du da ikke hende?”

”Nej, mor har aldrig fortalt noget om familien ved Vestkysten. Hun flygtede jo hjemmefra som ung, fordi hun ikke kunne leve under deres strenge indremissionske opdragelse - troede jeg.”

”Troede du?”

Kamilla trak benene op under sig og tog en sofapude i favnen. Hun krammede den. Havde alligevel ikke lyst til at tale om det, men nu var hun begyndt, og Annes nysgerrige journalistøjne fikserede hende.

”Moster Astrid fortalte, at det slet ikke hang sådan sammen.

Det var min mormor og morfar, der smed hende ud. Mor var lidt rebelsk, som min moster udtrykte det.”

”Ja, *det* går sørme ikke!”

Der var et spotsk glimt i Annes øjne, og Kamilla blev igen i tvivl, om hun skulle gå videre.

”Hun sejlede en aften ud i min morfars båd sammen med en mand. Min mors lillebror var med, han var syv år.” Hun talte for hurtigt og trak vejret dybt ind. ”Min mor var uopmærksom og passede ikke på sin bror. Manden var hendes kæreste, og mens de ... var sammen, faldt drengen ud over rælingen og druknede.”

”Drukuede han, mens de boll ...”

”Vesterhavet tog ham, han blev aldrig fundet.”

”For fanden, Kamilla. Så var det derfor, de smed hende ud.”

”Næh, sådan set ikke. Drukneulykker er normale i en fiskerby ved Vesterhavet. Dem er man forberedt på. Men mor blev gravid, hun var meget ung, og han var en del ældre ...” Hun kunne ikke finde ordene og så på Anne. Håbede, hun selv gættede sammenhængen. Og det gjorde hun - næsten.

”Men de blev jo gift. Fulgte din far efter din mor, da hun rejste?”

”Ja, men det er en helt anden historie. Ham, jeg altid har troet, var min far, var det slet ikke.”

”Så du har altså en biologisk far, du skal have fundet.”

Kamilla kendte Annes ansigtsudtryk, når hun vejrede en god historie. ”Jeg *har* fundet ham.”

”Kamilla, det er jo fantastisk.” Anne så på hende, og det begejstrede udtryk ændrede sig. Kamilla smilede ikke.

”Eller hvad? Hvem er det?”

”Han hedder Mogens Arnskov Aagaard og er fisker i Bønne-

rup Strand. Han er gift og har en søn, Mathias, på omkring Rasmus' alder. De ligner hinanden så meget." Smilet kom spontant, men det visnede hurtigt igen.

"Du har altså mødt ham og - din halvbror. Hold da kæft! Jeg er ikke den eneste, der har fundet ny familie. Men hvad er der så galt?"

"Det gik fint i begyndelsen, lige til min far fandt ud af, hvem jeg er. Han ønsker ikke at se mig og vil ikke have frem, at jeg er hans datter. Hans kone må ikke vide det."

"Hvorfor ikke? Er deres ægteskab så dårligt, at sådan en gammel affære vil ødelægge det?"

"Aner det ikke."

Anne kløede katten bag øret. Rynken i panden kom altid, når hun tænkte på løsninger.

"Der må være sket noget dengang. Noget han ikke vil have frem," sagde hun så.

"Hvad mener du, Anne?"

"Hvad skulle det ellers være? Der skete noget, han vil skjule for enhver pris. Du må da finde ud af, hvad det er!"

Kamilla smed puden fra sig og gik ud i køkkenet for at lave mere kaffe. Hun kendte ingen, der kunne tulle den i sig som Anne. Herfra kunne hun se billedet af Rasmus, der stod i reolen i stuen. Solen ramte glasset og fik øjnene til at spille i lyset, som de gør det på en glad tiårig dreng. Det var en ulykke. En tragisk ulykke. Trafikulykker sker hver dag. Danny var uden skyld. Sådan var det. Sådan sagde alle, at det var.

"Jeg mener det altså, Kamilla." Anne kom ivrig ud i køkkenet og stod bag hende, mens hun smed kaffepulver i filtret.

"Det må være noget alvorligt, når han ikke vil kendes ved sin egen datter for at skjule det. Er du ikke også nysgerrig efter, hvad

det er?"

Kamilla smed kaffeskeen tilbage i dåsen og tændte kaffemaskinen, så vendte hun sig om mod Anne.

"Vil du hjælpe mig med at finde ud af det?" spurgte hun.

Roland så efter bilen fra trappen. Marianna sad som en lille prinsesse på bagsædet og vinkede på Dronning Margrethe manér. Han smilede og vinkede tilbage. Han var nået hjem, så han kunne spise sammen med dem, men kun fordi de ventede på ham. Bilen forsvandt ud på villavejen. Han blev stående et øjeblik og trak luft ind. Nød duften af forår i næseborene og synet af Irenes blomsterbede, der kæmpede sig til live efter vinterens udmattende prøvelse.

Irene var i gang med at rydde op i køkkenet. Han kunne se hende gennem køkkenvinduet. Trods sine fireoghalvtreds år, to år yngre end han selv, var det ikke rynkerne, der var dominerende i det hjerteformede ansigt. Selvom hun altid kæmpede med vægten, syntes han ikke, hun skulle tabe sig et gram. Kvinder skal have runde former. Håret var uden grå stænk, det sørgede frisøren for, det var sat let op på hovedet, så hendes hals og nakke var synlig. Han stod på trappen og småfrøs og nød synet. Glædede sig over, at den kvinde var hans og havde været det nu i så mange år, at de ikke længere talte dem. Smuk, som han altid så hende, trods det noget utilnærmelige udtryk, hun havde haft i ansigtet den sidste tid. Hun sagde ikke ret meget under spisningen. Marianna pludrede som sædvanligt lystig, og han diskuterede lidt hverdagsting og politik med Rikke. De var sjældent enige, da de hørte til hver sin fløj, men de kom aldrig op at skændes; så meget betød politik ikke for nogen af dem. Irenes tavshed gjorde ham nedtrykt. Han vidste ikke, hvordan han skulle hjælpe hende. Havde de bare ladet Salvatore blive og ikke sendt ham

hjem til Napolis gader i Camorras vold. Fandens! Han strøg irriteret hånden gennem det mørke tætte hår. Hans frisør sørgede kun for en klipping ind imellem og sagde ellers, at de grå hår i tindingerne kun gjorde ham mere maskulin. Det samme sagde Irene. Han gik ind til hende og satte tallerkener og glas i opvaskemaskinen.

”Hvorfor har du slukket din mobil? Jeg prøvede at ringe, fordi jeg blev forsinket.”

Det gav et sæt i Irene. ”Gud, jeg har glemt at tænde den igen. Jeg slukkede, så jeg ikke blev forstyrret, når nu Rikke og Marianna var her. Det var så længe siden, så ...” Hun vendte ryggen til ham og satte noget i køleskabet.

”Så meget plejer din telefon nu da ellers ikke at ringe,” mumlede han.

”Undskyld, Rolando ...”

”Nåh, never mind, så alvorligt var det jo heller ikke ...”

Opvaskemaskinen var fyldt op. Dens sagte brummen og plasken var den eneste lyd, der hørtes i stilheden. Den orange knap lyste op i køkkenets halvmørke.

Roland skulede til Irene, hun prøvede at koncentrere sig om at læse, men han så tydeligt, at det ikke lykkedes. Han greb igen sig selv i at iagttage hende. Analysere. Som om hun var en forbryder, der skjulte en vigtig oplysning i en opklaring. Angolo var træt efter barnebarnets besøg og lå langstrakt på sit tæppe veltilpas over, at den normale, rolige tilværelse var vendt tilbage. Brystkassen løftede og sænkede sig roligt i søvnen.

”Du plejer da ikke at stille så villigt op i tv. Hvad siger Kurt Olsen nu til det?” sagde Irene, da de havde set hans optræden i de

sene nyheder. Hun tog igen bogen, der lå på bordet med et bogmærke cirka på midten.

"Spørgsmålet er mere, hvad han siger til, at jeg har involveret mig i den her sag, den minder mig bare så meget om ..."

"Salvatore," fuldendte Irene sætningen uden at se op fra bogen.

Det kunne have været en helt almindelig hyggelig aften, men igen blev den knuget af det usagte. Måske var det ham, der var nødt til at tage ordet, hvad det så end kunne føre til. Han rømmede sig.

"Jeg har talt med Giovanna i dag."

Irene så op fra bogen. Afventende.

"Hun bebrejder os ikke noget, Irene. Hun forstår jo godt, at vi ikke kunne blive ved med at have Salvatore boende. Han var her i flere måneder. Hvor længe skulle det blive ved? Ville det have skånet hans liv, at han var blevet resten af året? Mafiaen glemmer aldrig."

"Jeg ved det godt, Rolando. Men alligevel kommer tanken jo, at hvis nu, det var jo mig, der ikke ..."

"Den tanke må du ikke have. Det var ikke vores skyld." Måske var det mere sig selv end Irene, han prøvede at overbevise. Hendes blik var igen rettet mod bogen. Hun ignorerede ham, og det sårede, men han vidste også, at han måtte prøve at beherske sig, hvis han ville nå ind til hende.

"Hvad læser du?"

Hun vendte bogen om og så på forsiden, som om hun ikke selv var klar over det. "Det er en bog om socialpolitik," svarede hun.

"Altså arbejde," smilede han.

Hun nikkede.

"Irene, hør nu her. Jeg bebrejder dig heller ikke, vi ..."

"Hvem siger, jeg tror, du bebrejder mig? Hvem siger, jeg tror, Giovanna gør det?" Stemmen var hård. Han havde ikke hørt den sådan, siden han prøvede at sælge villaen, hendes barndoms-hjem, bag hendes ryg. Angolo løftede hovedet.

"Vi bliver nødt til at tale om det her. Du har været så tavs siden begravelsen. Hvad er der galt?"

Irene lukkede bogen, hendes tommelfinger forhindrede, at den klappede i, så hun ikke ville kunne huske, hvor hun var kommet til.

"Det har været en skrækkelig oplevelse for os alle. Salvatore var alt for ung til at dø. Og så på den måde. Så meningsløst. Selvfølgelig har det ændret os."

"Vil det sige, at det her er den måde, vi skal leve resten af vores dage?"

"Hvordan mener du?"

"Du siger ingenting. Du undgår mit blik. Jeg kan mærke, der er noget galt."

"Årh, politimanden igen." Der var en hånlig tone, der ramte ham.

"Ja, selvfølgelig bemærker jeg sådan noget. Det er en del af mit job at analysere adfærd - og burde jo også være en del af dit ikke mindst."

"Hvad ved du om mit job?"

Var det dét, der var galt? Interesserede han sig ikke nok for, hvad hun lavede? Måske var det rigtigt, ofte drejede det sig om hans sager, men det var jo kun fordi, hun spurgte og virkede interesseret.

"Jamen, så fortæl mig om det, Irene. Du fortæller jo aldrig noget om dit job."

"Jeg synes hellere, vi skal tale om vores familie."

"Åh, for pokker, er det Olivia igen. Selvfølgelig, hvorfor har jeg ikke tænkt på det. Men det er hende, der ikke vil vide af sin far, ikke omvendt, så tal du hellere med hende om det."

"Det vil jeg også gøre. Jeg ringer til dem i morgen."

"Du kan sige til hende, at hvis hun dropper den sjuft og kommer hjem, så tilgiver jeg hende, at hun stak af."

"Hun stak da ikke af, Rolando. Og Giuseppe er ikke en sjuft, han er en respekteret og veluddannet ung mand."

"Kalder du forsvarsadvokater respekterede og veluddannede! De sætter forbrydere fri, så snart politiet har udført et kæmpe arbejde med at anholde dem. Du husker nok, at han fik den 'forretningsmand' i Rom frikendt, ikke? Han var mafioso, det var vist ingen i tvivl om. Det skulle ikke undre mig, at han tager imod bestikkelse, hvordan har han ellers råd til den dyre lejlighed og bilen ikke mindst!"

"Rolando, hids dig ned. Angolo bliver helt skræmt. Alle har ret til at modbevise deres skyld. Sådant skal det da være i et demokratisk samfund. Du har jo intet belæg for dine påstande. Det er klart, Olivia bliver ulykkelig, når du siger sådan om hendes kæreste."

"Kæreste!" Han fnøs og trængte til en cigaret. Pakken med Nicotinell lå i jakkelommen ude i hall'en. "Vi skulle ikke have ladet hende tage på det kursus dengang, så havde hun aldrig mødt ham."

"Det gav hende et udmærket job på Den Danske Ambassade. Hun har det jo godt i Rom. Du burde være stolt af din datter."

"Jeg er stolt, den dag hun gennemskuer den svindler og forlader ham."

"Det sker vist ikke, Rolando." Hun lagde bogen fra sig, sukede højt og så på ham, som om hun havde ondt af ham. "Har

du ikke lyst til lidt kaffe og en cognac?"

"Jo, det ville være skønt." Nu kendte han hende igen. Han hentede to kopper og satte dem på sofabordet, mens hun lavede kaffe. Han hentede også flasken i barskabet og cognacglassene og smuttede ud efter nikotintyggegummi i jakkelommen. Som om han vidste, at han snart ville få brug for det.

Irene hældte op. Duften af kaffe og cognac fik hans nerver i ro. Tænk, at det bare var det, der gik Irene på. Hun var selvfølgelig blevet mindet om hans anstrengte forhold til Olivia til begravelsen, men han gav sig aldrig på det punkt. Han vidste, han havde ret, hvad angik Giuseppe. Han kunne til hver en tid skelne ulven ud fra fåreflokken.

"Hvad mener du med, det ikke sker? Kan du ikke snakke Olivia til fornuft, når du ringer i morgen. Du skal selvfølgelig hilse - altså kun hende."

Irene slyngede eftertænksomt cognacen rundt i glasset. "Når jeg ringer i morgen, Rolando, er det for at sige tillykke. Rikke fortalte en god nyhed i eftermiddags ..."

Roland stivnede og satte glasset tilbage på bordet. Han frygtede, han ellers ville spille den dyre cognac, når hun fortsatte. Hvis altså ikke den gode nyhed var, at Giuseppe forsvandt ud af hans datters liv, men noget i Irenes blik sagde ham, at det ikke var det. Hun så på ham med øjne, der skinnede af noget, der kunne ligne - stolthed.

"Rolando. Vi skal være bedsteforældre igen."

Han blev hæs. "Rikke og Tim, ikke?"

"Nej, Olivia og Giuseppe."

Ænderne snadrede forårskåde i søen, der i vinter var bundfrosen, så de klumpede sig sammen i andehuset for at holde varmen. Det lignede en lille træpavillon malet i pastelfarver, der var krakeleret i frosten. De havde bygget det til dem af træ, som de fik foræret af den lokale snedker.

Klosterhaven var blevet udsat for en kæmpe forvandling den sidste måneds tid, nu havde små spæde blade endelig foldet sig ud, og sammen med solen gav de omgivelserne et blødt, lysegrønt skær. Det så ellers så håbløst ud det hele i en vinter, der syntes at blive ved og ved. Fuglene blev også påvirket af forandringen og sang højt oppe i trækronerne.

Efter *laudes* havde hun for vane at finde et roligt sted, hvor hun kunne gennemgå bibelteksten, og faldt som regel ind i en meditationslignende stemning. Hun kunne lige nå det, inden hun skulle til refektoriet for at spise morgenmad. Nu da foråret gjorde sit indtog, var haven hendes foretrukne sted. Her foran det store udskårne trækors, som gartneren nu igen kæmpede med at holde fri for slyngplanter og ukrudt. Hun havde ikke siddet længe, før freden blev brudt. En søster fulgte hende som en skygge og havde luret hendes vane. Morgenlyset blændede en anelse, da hun åbnede øjnene halvt og så op på postulanten foran sig i sin sorte nederdel, hvide skjorte og lille sorte slør, som hun skulle bære i mindst et halvt år, til hun fandt ud af, om hun nu virkelig mente at ville vie sit liv til Gud. Indtil da var hun ikke medlem af konventet og kunne fortryde og rejse, når hun ville. Hun selv var iført novicens hvide klædedragt; uskyld og renhed,

den havde hun båret i fem år. Dagen for den endelige vielse med Gud og klostret nærmede sig - sammen med usikkerheden og tvivlen - men var den der ikke altid før et ægteskab? Det sagde i hvert fald Moder Helene. Alle Jesus disciple havde tvivlet på et eller andet tidspunkt, sagde hun, men Djævelen måtte ikke vinde, for det var ham, der prøvede at give hende tvivl på sit kald, og hun skulle leve op til sit helgennavn. Men postulanten stillede altid så mange spørgsmål, som hun havde svært ved at svare på, og som forstyrrede hendes egen fred. Søster Laura var en køn, ung pige lige fyldt tyve. For køn til at blive lukket inde i et kloster, tænkte hun med skam, da hun så hende første gang. Gud bedømmer ikke efter udseende, alle burde tjene ham, smuk som grim. Hun selv var midt imellem, vurderede hun, når hun sjældent så sig i spejlet. Men hun ville aldrig kunne finde en mand, så stille og tilbagetrukket hun var. Det lå til familien. Derfor var Gud den rette for hende, han var også fjern og svær at nå. Kun bønner syv gange om dagen, evig troskab og et liv i cølibat bragte ham nærmere. Hun havde ikke nået ham helt endnu, men hun vidste, det ville komme, når hun aflagde sine endelige løfter.

"Forstyrrer jeg, søster Margaretha?"

"Vi skal snart spise morgenmad, så ..."

Søster Laura satte sig i græsset ved siden af og så bedende på hende med de lyseblå engleøjne. "Kan du ikke overbevise mig om, at jeg har et kald, søster. Jeg mærkede det engang, men nu er det, ligesom det er ved at ... jeg ved ikke rigtig ..."

"Du skal tale med vores abbedisse, det ved du godt, det er hende, der underviser os og taler Guds ord."

"Jeg har talt med Moder Helene, men det hjælper ikke. Jeg tror ikke, det er Djævelen, det er mere ... jeg savner min kæreste ... og

min familie. Hvordan kan du undvære din?"

Margaretha trak forsigtigt et græsstrå op og drejede det mellem fingrene. En mariehøne sad på det. Det var den første, hun så i år. Et dejligt forårstegn.

"Du må jo gerne besøge din familie, men kæresten. Han prøver vel at presse dig? I har vel ikke ...?"

"Nej, nej!" Søster Laura rystede voldsomt på hovedet. "Han har prøvet, men jeg sagde, jeg vil vente til ægteskabet. Det var han selvfølgelig ikke tilfreds med at høre. Han vil ikke have, at jeg går i kloster. Det er latterligt, siger han. Moder Helene mener, det er bedst, jeg ikke ser ham - og min familie."

Margaretha nikkede og skubbede brillerne på plads på næseryggen. Hun var selv opdraget under den katolske tro og skulle bevare sin uskyld indtil ægteskabet eller vælge cølibat, nu kæmpede søster Laura med beslutningen, som hun selv engang gjorde.

"Er din familie også imod, at du vil tjene Gud?"

"Jeg er deres eneste barn, og jeg tror, de begge gerne vil være bedsteforældre en gang."

"Så er der jo en god grund til, Moder Helene fraråder, at du tager hjem, når de prøver at overtale dig til at vende ryggen til Gud og klostret." Margaretha rejste sig og børstede kjolen fri for græs på bagdelen. "Lad os gå ind og få morgenmad. Pater Josef kommer i eftermiddag, så vi skal være færdige med arbejdet inden middagsbønnen."

De gik tilbage ad en af de mange grusgange i haven. Klosteret lå oplyst af solen med morgendisens gyldne nuancer som en glorie omkring sig. De vejrbidte orangebrune stenmure og tårnet med det irgrønne kegleformede tag så ud til at gemme på en masse hemmeligheder, der aldrig ville blive røbet. Tårnet og øst-

fløjen var fra 1100-tallet, den del af klostret var lukket af, fordi det var for dyrt at varme den op, når de alligevel ikke brugte den, desuden var den ved at gå i forfald, og der var ikke penge til at renovere. Kirken var fra samme år og bygget sammen med østfløjen, bag den lå et lille kapel. Resten af bygningen, hvor de boede i hver deres værelse og med refektoriet i stueetagen, var bygget i 1500-tallet, men var løbende blevet renoveret. Bagved lå køkkenhaven, som Margaretha havde fået ansvaret for. Sammen med foråret og varmen kom også ukrudtet. Det var ikke tilladt at bruge hverken gødning eller sprøjtemidler. Hønsene og kaninerne fik også kun naturlig føde, så de selv kunne spise rent og ufordærvet kød, som Moder Helene udtrykte det.

Søster Laura kom snublende efter hende. Hun var vant til at gå i moderne stramme cowboybukser, ikke i lang nederdel. Der var en masse, hun skulle vænne sig til. Margaretha var heller ikke så sikker på, pigen virkelig havde et kald.

”Men du savner altså ikke *din* familie?”

”Det er meget længe siden, vi har haft kontakt. Men jeg savner heller ingen. Jeg har nok i Gud. Hans kærlighed er større end den, min familie nogensinde har givet mig.” Ordene gjorde alligevel ondt, da de blev sagt. Der var ikke kommet et eneste brev hjemmefra siden det, hvor hendes mor nærmest tryglede hende om at komme hjem igen, og Moder Helene foreslog, at *hun* svarede på brevet, da Margaretha ikke rigtigt vidste, hvordan hun skulle tackle det hele. Dengang var hun stadig postulant og meget lettere at få til at tvivle, end hun var i dag.

”Okay, og man vænner sig altså bare til at leve i cølibat?”

”Nu handler det jo ikke kun om det. Når du aflægger dine evangeliske løfter, siger du ja til at leve i fattigdom uden personlig ejendom, at leve i lydighed mod vores ordensregler og ledel-

se og til sidst at leve ugift i kyskhed, altså cølibat - nøjagtig som vores præster."

Søster Laura gik tavs ved siden af hende.

"Har du mødt Pater Josef før?" spurgte hun.

"Mange gange. Er det første gang, du skal træffe ham?"

Søster Laura nikkede.

"Jeg er sikker på, du vil kunne lide ham. Han er en hyggelig gammel herre og var oprindeligt munk i Polen. Bare rolig, han taler godt dansk, han har boet her i mange, mange år," smilede hun, da hun så søster Lauras uro. De fælles latinske bønner var i sig selv en stor mundfuld for den ikke så sprogkyndige pige.

"Da Moder Helene overtalte ham til at knytte sig til vores kloster, flyttede han her ud på landet og bor ikke så langt herfra, så han kommer tit og hjælper Moder Helene med undervisningen og afholder messe i kirken."

I refektoriet var der larm af klirrende glas, porcelæn og bestik, en slags storm før stilheden, for alle måltider foregik i absolut tavshed. Mange af de nye havde svært ved at huske at tie, men et alvorligt blik og et lydløst *tys* fra Moder Helenes læber fik dem hurtigt til at falde ind i rutinen. Margaretha havde ikke haft svært ved at vænne sig til det, i deres hjem var der aldrig blevet talt meget, slet ikke under måltiderne.

Døren var lukket til Rolands kontor. Skolelærer, Sigurd Due, kontaktede ham tidligt om morgenen og ville gerne have en samtale, da han alligevel havde et ærinde inde i byen.

Roland så på manden, som han ikke ville have bedømt som skolelærer, hvis han skulle have gættet hans beskæftigelse. Han var velfriseret, nybarberet og duftede af en dyr after shave.

"Jeg skal til møde her i formiddag," forsvarede Sigurd Due sig mod Rolands forskende blik og stoppede silkeslipset ind bag habitjakkens revers. "Regeringens '360 graders-eftersyn' giver anledning til en masse møder."

Roland nikkede forstående. Sådan var det jo, når regeringen blandede sig. Det var først nu, de var ved at være nogenlunde normalt fungerende efter politireformen. Nu skulle folkeskolen have samme tur.

"Ja, jeg hørte noget om for mange aflyste timer og vikarer i en debat i radioen."

"Præcis. Regeringen har pålagt kommunerne, at minimumstimetallet skal overholdes. Mødet foregår på rådhuset. Jeg er talsmand for vores lærergruppe, så ..." Han rømmede sig nervøst. Stakkels mand.

"Kaffe?"

"Jo, tak. Lad mig bare få en kop."

Roland satte et hvidt plastikkrus foran læreren og hældte op.

"Du var Tobias Abrahamsens klasselærer i folkeskolen, kan jeg forstå."

"Åh ja, skrækkelig sag. Hvordan kan folk bare sådan forsvin-

de med alt det politi på gaden?"

Bebrejdelser lyste i hans blik. Meget politi på gaden var kun en politisk illusion lige såvel som, at de danske folkeskoler skulle blive verdens bedste.

"Tobias kan umuligt have været beruset. Han rørte ikke spiritus, i det hele taget var han klassens bedste elev. Duksedreng, bliver det vist også kaldt. Af kammeraterne, selvfølgelig."

Roland lænede sig tilbage i stolen og vurderede lærerens ansigtsudtryk, da han drak af kruset, men han fortrak ikke en mine. Kaffen i skolens lærerværelse var sikkert ikke bedre. Men han brændte fingrene på det varme plastikkrus.

"Nu er det jo to år siden, Tobias gik ud af folkeskolen. Hvordan kan du vide, at han ikke har ændret sig siden dengang?"

"Det har han ikke! Bestemt ikke. Det var mig, der skaffede ham lærepladsen som tømrer hos min svoger, Poul. Han har altid kun haft rosede ord om Tobias. Han møder til tiden, passer sit job, er ikke ude at buldre om natten og møder derfor aldrig med tømmermænd, han tager altid et nap ekstra, hvis der er behov for det, og ..."

"Ja, vi har talt med arbejdsgiveren. Din svoger. Det var jo ham, der meldte drengen savnet. Var Tobias også vellidt i klassen? Duksedrengene er jo som regel ikke de mest populære."

"Der var såmænd ikke så mange, der tog notits af ham, han passede sig selv, og det gjorde de andre også. Kammerater var der vist ikke mange af. Han var dygtig, men ville ikke læse videre. Han ville noget med sine hænder. Hans far var jo også tømrer, men det ved I vel?"

Roland nikkede og tvang også en mundfuld tjære i sig.

"Da han ... øh ... tog livet af sig, forandrede det Tobias markant. Han begyndte at ændre adfærd. Normalt spiste han frokost sam-

men med de andre i værkstedet, men så begyndte han at forsvinde i pausen. Ingen vidste, hvad han lavede, men han virkede meget anspændt, når han kom tilbage.”

”Det fik vi ikke noget at vide om.”

”Nej, det tænkte jeg nok. Poul holder meget af den knægt, han ville sikkert ikke plette hans ry så at sige.”

”Og du tror, det har betydning?”

”Man kan jo få tanken. Dengang forsvandt han også, og ingen vidste, hvor han var. Men som regel var han kun væk i højst en time, så Poul påpegede det kun over for ham og opvejede det ellers bare imod alle de gange, Tobias var villig til at tage overarbejde. Det var også en turbulent tid for ham, hans bedstemor var eneste værge, men det er usundt for en ung mand at bo sammen med en gammel kone.”

I Syditalien boede hele familien ofte sammen, det så Roland ikke noget usundt i. Tværtimod.

”Men du tror altså, hans forsvinden havde noget med hans fars død at gøre?”

”Det ved jeg selvfølgelig ikke, men når han begyndte at forsvinde, da han fandt ham sådan, er det vel meget sandsynligt.”

”Var det Tobias, der fandt sin far - hængt?”

”Ikke direkte, men han boede alene med faren efter morens død, så der var kun ham til at modtage beskeden, da politiet ringede. Han skyndte sig af sted til kirken på sin knallert. Det blev ham, der måtte identificere sin far. Sikkert ikke et kønt syn. Efter hvad der blev sagt, skulle hovedet være næsten skilt fra kroppen, og ...”

”Kirken?”

”Ja, Sankt Lukas Kirke. Det var der, han hængte sig. Fra kirketårnet.”

Roland havde svært ved at synke kaffen.

"Det nævnte Tobias' bedstemor intet om, da vi talte med hende i går."

"Nej, det har altid været en meget lukket familie. Heller ikke dengang moren levede, mødte de op til forældremøder på skolen, ikke hverken til Tobias' eller hans søsters. Så ingen på skolen kendte dem særligt godt."

"Søster?"

"Ja, det fortalte bedstemoren selvfølgelig nok heller ikke. Den pige forsvandt også. Ja, faktisk inden hun var færdig med skolen. Nå, men alt det her kunne jeg jo have fortalt i telefonen, jeg har noget med, som jeg synes, du skal se. Tobias var som sagt en dygtig elev, hans stileøvelser var forbavsende gode hans alder taget i betragtning."

Han tog sin taske, som han havde stillet fra sig på gulvet. Den var til gengæld en rigtig folkeskolelærertaske med den rigtige farve læder med tilhørende slitage og synlige ridser efter en cykels bagagebærer. Han trak en stak stilehæfter op af den og lagde dem foran Roland.

"Tobias ville aldrig have hæfterne tilbage, han sagde, jeg kunne smide dem ud. Her er fortællinger flere år tilbage fra mange klassetrin."

Sigurd Due så på sit ur og rejste sig. Roland gjorde det samme en anelse forvirret.

"Hvordan skulle Tobias' stile kunne hjælpe os med at finde ham?"

"Måske kan de heller ikke, men de fortæller noget om en dreng, som ingen kendte meget til. Er det ikke nemmere at finde en person, hvis man kender ham? Jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal tolke nogle af historierne, måske er det ren fantasi, eller

også er der noget, I kan bruge.”

”Du ved altså ikke, hvad der er sket med søsteren?”

”Nej, hende var der heller ikke mange, der lagde særligt mærke til. Rygtet siger, at hun flyttede fra byen. Nogen forsvinder bare. Men det må ikke ske med Tobias, han er sgu en god dreng. Nu er jeg altså nødt til at gå.” Han så igen på uret, som om han troede, han så forkert første gang.

”Hvad hedder søsteren?”

”Så vidt jeg husker, hedder hun Mona.”

Roland åbnede døren for sin gæst. Da Sigurd Due i hast var på vej ned ad gangen, vendte han sig pludselig om og pegede på ham som en anden Columbo. ”Forresten, jeg så i tv, at Tobias var ude med nogle af de gamle klassekammerater i lørdags. De drenge bør I også holde lidt øje med. Bertram Dinesen og Aksel Møller Lund var skolens største ballademagere - af den grove slags.” Så var han væk på vej til sit eget dilemma på rådhuset.

Roland lukkede døren igen og åbnede vinduet. Morgenluften var stadig kold og lugtede af havn, mågerne kom sejlene på himlen som øvede vindsurfere. Skolelæreren havde sat nogle grimme billeder i hans hoved. Som om der ikke var nok i forvejen. I aftes var der kommet et mere; Olivia med brudeslør og gravid mave. Han satte sig tungt i stolen og lænede sig så langt bagud, ryglænet kunne komme. Det var ikke meget, en billig kontorstol formåede. Han så op i loftet. Hænge sig fra et kirketårn. Han huskede lidt om sagen, der på grund af selvmordet, som der ikke herskede tvivl om, ikke var endt i hans afdeling. Men den bizzarre metode fik snakken til at gå i alle afdelingerne og ikke mindst i pressen, lige til en ny og mere opsigtsvækkende sag dukkede op. Desværre skete det alt for hurtigt.

Han rettede stolen op og stirrede på hæfterne. Stile? Historier

fortalt af en forsvundet dreng. Han åbnede det første et tilfældigt sted. Teksten var skrevet med blå kuglepen nydelig og læsbar. Et helt særsyn i vores computertid. Han lagde dem til side og trak telefonen til sig. Vagthavende var heldigvis lige kommet ned fra kantinen efter morgenkaffen, han bad ham finde den gamle selvmordssag frem og komme op til ham med den, så ringede han til Mikkel Jensen og beordrede ham til at gøre sig klar til en ny samtale med Tobias' værge; der var for meget, hun ikke havde fortalt.